

vens bestemmelser om bedrageri og åger på nogle af de grove tilfælde, der har været fremme i pressen.

Af bemærkningerne til forslaget fremgår det, at en af begrundelserne for, at man ønsker, at der skal indføres en mulighed for frihedsstraf i indsamlingsloven, er, at man ønsker at forbedre politiets muligheder for efterforskning.

Vi har den holdning, at på et område som pyramidespil og andre former for ulovlige indsamlinger har bøder og konfiskation en langt større effekt end en frihedsstraf, der alligevel vil være af ret kort udstrækning, hvis man skal sammenligne med frihedsstraffe på andre områder, og hvis der skal være en vis rimelighed i det.

Vi synes derfor – hvis det viser sig, at man ikke kan bruge de efterforskningsmidler, der er nødvendige – at man hellere skal se på muligheden for at ændre retsplejeloven ved dér at indføre en henvisning til indsamlingsloven med hensyn til de efterforskningsmuligheder, der skal være, for at de her forbrydelser kan efterforskes på den bedste måde. Og hvis det så viser sig, at man ikke kan gøre det, og at der skal være en hjemmel vedrørende frihedsstraf i indsamlingsloven, så vil vi i hvert fald gerne være noget mere klar over, hvad en kvalificeret overtrædelse er, om det alene er et spørgsmål om beløbets størrelse eller der også skal indgå andre momenter, før en overtrædelse bliver kvalificeret.

Og så er vi helt enige med SF i, at bankerne burde se langt mere på, hvem det er, de låner penge ud til, og hvad formålet for lånet er, og det gælder også andre finansieringsselskaber.

I dag kan enhver gå ind fra gaden og meget hurtigt låne flere hundrede tusinde kroner i forskellige banker og finansieringsinstitutter uden nogen form for sikkerhed og uden at skulle forklare noget som helst om, hvad pengene skal bruges til. Og man ser alle steder, når man går på gaderne, når man får reklamer ind ad døren, og når man åbner for sit fjernsyn osv., nogle, der lokker med, at man kan låne penge på sit glatte ansigt. Det synes vi, sektoren burde se nærmere på.

Som sagt er vi enige i intentionerne i forslaget, men ikke i den konkrete udformning. Og så vil vi gerne lige bemærke, at hvis der skal gøres et ordentligt stykke lovgivningsarbejde, kan det umuligt nås det inden den 1. januar 1999.

Tom Behnke (FP):

Vi er i Fremskridtspartiet ganske enige i, at når der rent faktisk er en lovgivning, der siger, at pyramidespillene ikke er tilladt, og når vi jo ved fra en afgørelse ved domstolene, at man rent faktisk også bliver dømt, hvis man overtræder de bestemmelser, så er det også nogle bestemmelser, som gør, at vi må sikre os, at den sanktion, der bliver givet, har den konsekvens, at de, der overtræder loven, holder op med at gøre det, for ellers er sanktionen jo ikke stor nok eller hård nok eller konsekvent nok, eller hvilke ord man nu vil bruge.

Når vi laver en lovgivning her i Folketinget og vi samtidig kobler nogle sanktioner på den med det formål, at hvis der er nogen, der alligevel overtræder loven, selv om de ikke må, og der så bliver givet en sanktion, så er det jo med henblik på, at de skal lade være med at gøre det igen.

Og det, vi kan se, er jo, at de, der får de her bøder, regner bøderne for at være så små, at de direkte griner af domstolene og er fuldstændig ligeglade med at skulle af med de penge og fortsætter deres ulovligheder, og så er lovgivningen ikke god nok, og så skal vi have stramning den op og have sikret, at de sanktioner, der bliver givet, er hårdere og mere konsekvente, så vi er sikre på, at de, der overtræder loven, holder op med at gøre det, og selvfølgelig også, at andre lader være med at gøre det, så det ikke breder sig.

Det er jo rigtigt, som det er blevet sagt, at der er afsagt én kendelse ved domstolene, og at den er anket, og så må vi se, hvad den næste instans siger til det. Og jeg er meget enig i, at det vil være hensigtsmæssigt, at vi efter førstebehandlingen her lige slår koldt vand i blodet og ser, hvad der sker dér, for det kunne jo være, at den næste instans strammer det op. Det kunne jo være.

Men det, der alt andet lige er behov for, er jo at se på de efterforskningskridt, de retslige indgreb og de sanktioner, der er mulighed for i den gældende lovgivning. Og dér er der altså nogle problemer, for varetægtsfængsling er jo helt ude af billedet, men når der er tale om ransagning, er det jo ved at være tæt på, at det kan lade sig gøre, og det har vi for så vidt ikke noget mod at justere, så i hvert fald ransagning kan lade sig gøre.

Vi synes også, det ville være hensigtsmæssigt, at der blev fastsat nogle strafferammer, hvorefter forskellige former for observation